

Arrest

nr. 268 770 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 april 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 september 2021 verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk. Verzoeker wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2020 werd ingediend door :

*PR, JC (R.R.: xxx)
nationaliteit: Venezuela
geboren te Caracas Ven op (...)1964
adres: (...) 3700 TONGEREN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 01.12.2017 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 25.02.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 3 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij als Venezolaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat de politieke, economische en humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Hij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Hij past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Hij legt geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan hij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart verder dat de humanitaire crisis in Venezuela naar een dieptepunt is geduwd door het coronavirus. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor. Betrokkene past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in het bezit was van een aankomstverklaring en een F-kaart. Echter, betrokkene diende te weten dat zijn aankomstverklaring slechts een document is dat bewijst dat hij als burger van Venezuela 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in België mag verblijven. Deze periode liep van 21.11.2009 tot 20.02.2010. In de hoedanigheid van partner van een Belg werd betrokkene op 02.02.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter werd op 04.04.2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing genomen om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10.04.2014. Het beroep dat betrokkene aantekende tegen deze beslissing werd door de RVV verworpen op 20.11.2014.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij in het bezit was van een bijlage 19ter, een attest van immatriculatie (AI) en een bijlage 35. Echter, betrokkene diende te weten dat de bijlage 19ter, het AI en de bijlage 35 geen verblijfstitels zijn maar enkel proceduredocumenten die bewijzen dat een, in casu, aanvraag voor een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg/asielaanvraag nog in behandeling is. Aangezien zijn verblijfsaanvragen van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg respectievelijk zijn afgesloten op respectievelijk 26.07.2010, 07.07.2016 en op 30.08.2017 en zijn asielprocedure op 25.02.2020 werd afgesloten, kan hij dus geen aanspraak meer maken op een "wettelijk verblijf".

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene op 12.12.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indiende. Deze aanvraag werd op 05.02.2015 onontvankelijk verklaard en aan betrokkene betekend op 09.02.2015.

Verder verwijst betrokkene naar "een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof" waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene verklaart dat hij in het verleden reeds problemen had gehad in zijn land van herkomst omwille van zijn kritische houding tegenover het regime onder Chavez. Dit element bracht betrokkene reeds aan bij zijn asielaanvraag en dit werd niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

De overige aangehaalde elementen (dat hij al elf jaar in België woont en volledig geïntegreerd is, dat hij het inburgeringsattest en het getuigschrift van maatschappelijke oriëntatie behaald heeft, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en het Nederlands zeer goed beheerst, dat hij zich heeft ingeschreven bij de VDAB en hij gewerkt heeft, dat hij gepassioneerd bezig is met fotografie, dat hij een sterk sociaal netwerk heeft uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De tweede bestreden beslissing:

"De heer:

Naam, voornaam: PR, JC
geboortedatum: (...)1964
geboorteplaats: Caracas Ven
nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

De motieven waarop de bestreden beslissing steunt kunnen als volgt worden samengevat:

- 1) De pandemie veroorzaakt door het coronavirus weerhoudt verzoeker er niet van terug te keren naar Venezuela;*
- 2) De algemene humanitaire situatie in Venezuela wordt niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoeker;*
- 3) Verzoeker toont niet aan dat de sanitaire situatie veroorzaakt door het coronavirus in Venezuela een buitengewone omstandigheid uitmaakt;*
- 4) Verzoeker kan geen aanspraak maken op een wettig verblijf aangezien de bijlage 19ter, het AI en de bijlage 35 geen verblijfstitels zijn maar proceduredocumenten.*

Eerste onderdeel

In dit onderdeel biedt verzoeker een antwoord op het tweede en derde argument opgenomen in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt dat:

"Betrokkene verklaart dat de politieke, economische en humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Hij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Hij past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Hij legt geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan hij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart verder dat de humanitaire crisis in Venezuela naar een dieptepunt is geduwd door het coronavirus. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor. Betrokkene past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet aantoont hoe de algemene, humanitaire situatie in Venezuela van toepassing is op zijn eigen situatie.

Uit niets in de formulering van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon, en bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn.

Door dit te eisen verengt de bestreden beslissing het begrip "uitzonderlijke omstandigheden".

In die zin oordeelde Uw Raad in een arrest 134.153 van 28.11.2014 dat wanneer een vreemdeling in zijn aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn. Verzoeker maakte in casu geen melding van een burgeroorlog maar van een situatie van extreme humanitaire crisis die, zoals een burgeroorlog het zou doen, en heel land treft, en miljoenen Venezolanen het land heeft laten ontvluchten.

Een algemene omstandigheid kan ook een buitengewone omstandigheid uitmaken, conform de rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State (arrest nr. 226.086 van 13.9.2019 van Uw Raad en arrest nr.124.533 van 22.10.2003 van de Raad van State). De bestreden beslissing stelt: "Verder verwijst betrokkene naar "een zaak die eveneens de Venezolaanse humanitaire crisis als buitengewone omstandigheid betrof" waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel velde. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert." Deze motivering is onverstaanbaar aangezien het arrest van 13.9.2019 exact hetzelfde betreft als wat verzoeker inroept, namelijk de situatie in Venezuela als buitengewone omstandigheid.

De uitzonderlijke omvang van de crisis, beschreven in al de door verzoeker neergelegde bronnen, vormt precies het uitzonderlijk karakter van de ingeroepen omstandigheden.

De extreme situatie in Venezuela treft iedereen. Per definitie, zal deze situatie aldus ook een impact hebben op verzoeker indien hij een reis moet ondernemen naar Venezuela voor de indiening van zijn aanvraag en daar tijdens de behandelingstermijn moet verblijven.

Een humanitaire situatie die voor de instorting zorgt van het volledige zorgverleningssysteem zal aldus eveneens een effect hebben op verzoeker. Verzoeker zal zich, tijdens het wachten op de behandeling van zijn verzoek, in een precaire situatie bevinden in Venezuela. De humanitaire crisis zorgt ervoor dat er onvoldoende voedsel beschikbaar is en een grote inflatie, waardoor het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om te voorzien in zijn basisbehoeftes.

De bestreden beslissing schendt op dit punt de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Verzoeker citeerde de aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en de aanbevelingen van het Europees Parlement met betrekking tot de regularisatie van Venezolanen op hun grondgebied. Deze aanbevelingen vereisen geen individuele toepassing van de algemene situatie. Verzoeker stelde in zijn aanvraag:

"De hierboven geschetste situatie en de richtlijnen van het UNHCR en het Europees Parlement zijn niet voor interpretatie vatbaar: de dramatische humanitaire situatie in Venezuela vraagt voor een maximale regularisatie van Venezolanen op het grondgebied van de lidstaten. Dit klemmt des te meer in het geval van verzoeker, die al elf jaar in België woont en hier volledig geïntegreerd is (zie infra). Het zou bovendien kennelijk onredelijk zijn om te eisen dat verzoeker in de hierboven geschetste situatie terugkeert naar Venezuela, al was het maar tijdelijk, om onderhavige aanvraag in te dienen. De humanitaire situatie in Venezuela en de uitbraak van de corona-pandemie dienen daarom beschouwd te worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die verzoeker toelaten om onderhavige aanvraag in België in te dienen. "

De bestreden beslissing citeert noch de richtlijnen van de UNHCR noch de aanbevelingen van het Europees Parlement en biedt geen antwoord op het argument dat verzoeker ontwikkelde in zijn aanvraag. Om die reden schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

In dit onderdeel biedt verzoeker een antwoord op het vierde argument in de bestreden beslissing: "Verzoeker kan geen aanspraak maken op een wettig verblijf aangezien de bijlage 19ter, het AI en de bijlage 35 geen verblijfstitels zijn maar proceduredocumenten."

Verzoeker stelde in zijn aanvraag:

"Verzoeker verblijft al elf jaar op het Belgisch grondgebied. Aanvankelijk werd zijn verblijf gedekt door een aankomstverklaring en een bijlage 19ter. Vervolgens was hij ruim drie jaar in het bezit van een F-kaart. Daarna had hij gedurende enkele maanden een bijlage 35 en tot voor kort was hij gedurende twee jaar in het bezit van een attest van immatriculatie. Gedurende zijn langdurig verblijf in België, waarvan een groot deel dus in legaal verblijf heeft verzoeker zich bijzonder succesvol geïntegreerd."

De bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in het bezit was van een aankomstverklaring en een F-kaart. Echter, betrokkene diende te weten dat zijn aankomstverklaring slechts een document is dat bewijst dat hij als burger van Venezuela 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in België mag verblijven. Deze periode liep van 21.11.2009 tot 20.02.2010. In de hoedanigheid van partner van een Belg werd betrokkene op 02.02.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter werd op 04.04.2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing genomen om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10.04.2014. Het beroep dat betrokkene aantekende tegen deze beslissing werd door de RW verworpen op 20.11.2014.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij in het bezit was van een bijlage 19ter, een attest van immatriculatie (AI) en een bijlage 35. Echter, betrokkene diende te weten dat de bijlage 19ter, het AI en de bijlage 35 geen verblijfstitels zijn maar enkel proceduredocumenten die bewijzen dat een, in casu, aanvraag voor een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg/asielaanvraag nog in behandeling is. Aangezien zijn verblijfsaanvragen van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg respectievelijk zijn afgesloten op respectievelijk 26.07.2010, 07.07.2016 en op 30.08.2017 en zijn asielprocedure op 25.02.2020 werd afgesloten, kan hij dus geen aanspraak meer maken op een wettelijk verblijf. "

Verzoeker verwees aldus in de eerste plaats naar zijn legaal verblijf van meer dan drie jaar in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan. De bestreden beslissing gaat hier echter volledig aan voorbij en stelt dat verzoeker zich beroept op de andere proceduredocumenten die hij had om te stellen dat hij zolang op legale wijze op het Belgisch grondgebied verbleef.

Met deze argumentatie miskent de bestreden beslissing het uiteengezette argument in verzoekers' aanvraag.

Verzoeker legde namelijk uit dat hij, tijdens zijn wettelijk verblijf en gedurende de tijd dat hij, in afwachting van de uitkomst van gevoerde procedures, de tijd had gehad zich gedurende elf jaar volledig te integreren op het Belgisch grondgebied. Hiermee wees hij erop dat zijn band met België op dit moment veel sterker is dan zijn band met Venezuela, waar hij al bijna 12 jaar niet meer geweest is.

Uit de bestreden beslissing kan verzoeker niet afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn uitstekende integratie in dit geval geen buitengewone omstandigheid vormen die het bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen vanop het Venezolaans grondgebied. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van Uw Raad waarin eveneens gesteld werd dat tegenpartij op deze manier naast de vraag motiveert:

"Uit de uiteenzetting van verweerder kan evenwel niet worden afgeleid waarom hij van oordeel is dat verzoeksters langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om haar aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. De door verweerder verstrekte toelichting omtrent de procedures die verzoekster instelde en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen laat op zich namelijk geenszins toe te begrijpen waarom haar langdurig verblijf niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekster omwille van het feit dat de behandeling van haar asielprocedure enige tijd in beslag nam geen "recht op verblijf" heeft vormt evenmin een antwoord op de vraag waarom haar langdurig verblijf niet kan worden weerhouden als een reden die een zeer ernstige belemmering vormt om haar verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Verweerder verliest hier zelfs uit het oog dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag of er redenen zijn om een vreemdeling toe te laten om zijn aanvraag

om tot een verblijf te worden gemachtigd in het Rijk te laten indienen en of er, in een tweede fase - indien de eerste vraag bevestigd werd beantwoord - redenen zijn om deze aanvraag in te willigen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het gegeven dat verzoekster zelf aan de basis ligt van of "verantwoordelijk is" voor het feit dat zij reeds lang in het Rijk verblijf doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat zij al meer dan tien jaar België is en laat ook niet toe te begrijpen waarom dit feit geen belangrijke hinderpaal zou kunnen vormen of het voor verzoekster zelfs onmogelijk zou kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Er dient daarenboven te worden geduïd dat het loutere feit dat een vreemdeling mee aan de basis ligt van een situatie die er eventueel kan toe leiden dat hij geen aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post geen afbreuk doet aan het feitelijke bestaan van deze situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verweerder gaat hier schijnbaar aan voorbij. » (RvV 21.11.2016, nr.178.496).

Waar de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoeker "[...] dus geen aanspraak meer [kan] maken op een wettelijk verblijf", legt de bestreden beslissing niet uit waarom het huidige onwettig verblijf van verzoeker een argument zou zijn om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren. Verzoeker verwijst naar een arrest nr.146.491 van 27.5.2015 van Uw Raad:

« La partie défenderesse ne peut se fonder sur l'illégalité du séjour de la partie requérante pour décliner, au stade de la recevabilité, sa demande d'autorisation de séjour sans par ailleurs préciser les raisons pour lesquelles elle considère qu'ils ne constituent pas des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour. L'illégalité du séjour ne constitue pas, en soi, un obstacle à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. »

De bestreden beslissing antwoordt op dit punt niet op het argument en miskent de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing stelt omtrent het eerste argument, namelijk de huidige sanitaire situatie:

"Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV arrest nr.251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij als Venezolaans onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Venezuela terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. "

"Het ondernemen van vruchteloze pogingen" impliceert dat verzoeker had moeten aantonen dat een terugkeer in zijn geval onmogelijk was. Deze motivatie schendt artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Buitengewone omstandigheden zijn niet de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State legt, in zijn arrest n°88.076 van 20.6.2000, het volgende principe vast:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9,alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (zie hiervoor ook RvV nr.260.392 van 9.9.2021)

Op het moment van indiening van de aanvraag was het voor verzoeker onmogelijk om zich naar Venezuela te begeven aangezien er geen vluchten waren en de verplaatsing verboden was. Vandaag is de reis voor verzoeker niet onmogelijk, maar deze blijft wel bijzonder moeilijk. Elke vliegreis vormt een contaminatierisico doordat personen voor meerdere uren vastzitten in een gesloten cabine waardoor het

virus in een gunstige omgeving is om zich te verspreiden. Een vliegreis vormt een risico voor elke passagier en personeelslid op de vlucht. Een verwijzing naar de geldende sanitaire maatregelen toont niet aan dat de reis voor verzoeker niet bijzonder moeilijk blijft.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Vijfde onderdeel

Omtrent het eerste argument steunt de bestreden beslissing zich op foute feitelijke informatie. De bestreden beslissing verwijst namelijk naar het feit dat verzoeker zou moeten terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft voor de indiening van zijn aanvraag. Sinds 1.6.2021 is het Belgisch consulaat in Caracas gesloten en moeten de aanvragen voor een "Dvisum" ingediend worden bij de Belgische ambassade in Bogota (Colombia) (stuk 3). Verzoeker zal aldus de bijkomende moeilijkheid hebben om ofwel een tijdelijk verblijf te bekomen in een land waarvan hij de nationaliteit niet bezit, ofwel heen en-terugreizen te moeten uitvoeren tussen Colombia en Venezuela. De bestreden beslissing steunt op foute feitelijke informatie en biedt geen adequate motivatie omtrent de bijzonder moeilijke omstandigheid die de pandemie vormt om de aanvraag te gaan indienen in Colombia. De bestreden beslissing schendt op dit punt artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zesde onderdeel

Artikel 35 van het Handvest stelt:

"Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd. "

Richtlijn 2008/115/EG maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet tegenpartij artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het recht op gezondheid garandeert respecteren. De huidige sanitaire situatie is nog steeds ernstig en zwaar beïnvloed door het coronavirus. Zo zijn er nog maar 28.3% van de Venezolanen gevaccineerd, met 1.107 nieuwe bevestigde besmettingen per dag. Door een heen en-terugreis te vereisen naar Venezuela, via Colombia, voor de invulling van een formele verplichting, in de huidige sanitaire context, schendt de bestreden beslissing artikel 35 van het Handvest, in samenlezing met artikel 9bis van de wet van 15.12.1980."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De verwerende partij oordeelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker schetst op uitgebreide wijze het theoretisch kader rond het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ en beperkt zich hier tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn standpunt zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, weerlegt hij de concrete vaststellingen van het Bestuur niet.

Verzoeker betoogt dat uit niets in de formulering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de humanitaire/uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de persoon en, bij wijze van spreken, uniek zouden moeten zijn, dat door dit te eisen de eerste bestreden beslissing opnieuw het begrip 'uitzonderlijke omstandigheden' verengt, dat in die zin de Raad oordeelde dat wanneer een vreemdeling in zijn aanvraag een algemene situatie van geweld in een land in oorlog inroept als buitengewone omstandigheid en deze situatie niet betwist wordt, het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat deze situatie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn. Hij wijst erop dat hij geen melding maakt van een situatie van extreme humanitaire crisis die, zoals een burgeroorlog het zou doen, een heel land treft, en miljoenen Venezolanen het land heeft laten ontvluchten, dat de uitzonderlijke omvang van de crisis, beschreven in al de door hen neergelegde bronnen, precies het uitzonderlijk karakter van de ingeroepen omstandigheden vormt, dat de stelling dat hij persoonlijke bewijzen dient voor te leggen dus de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de humanitaire/buitengewone elementen omstandigheden eigen aan de persoon en uniek zouden moeten zijn. Er blijkt niet dat een bepaalde situatie niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat deze situatie meerdere personen treft. Er blijkt enkel dat niet blijkt dat verzoeker specifiek zal geraakt worden door de omschreven omstandigheden die vele Venezolanen treft omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor om wanneer een algemene humanitaire situatie die velen treft wordt aangevoerd om aan te tonen dat men niet terug kan naar een land, te verwachten dat aannemelijk wordt gemaakt dat men, net zoals velen, geraakt zal worden door deze situatie. De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Betrokkene verklaart dat de politieke, economische en humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Hij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Hij past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Hij legt geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan hij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verklaart verder dat de humanitaire crisis in Venezuela naar een dieptepunt is geduwd door het coronavirus. Ook hier legt betrokkene enkel algemene rapporten voor. Betrokkene past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden."* Bovendien beperkt de verwerende partij zich niet tot het louter stellen dat het verzoeker toekomt om zich niet te beperken tot een verwijzing naar een algemene situatie in het herkomstland maar persoonlijke bewijzen dient voor te leggen waaruit blijkt dat hij specifiek geraakt zal worden door de omschreven omstandigheden omwille van zijn persoonlijke situatie maar wordt in dit licht ook verwezen naar de beslissingen naar aanleiding van zijn asielaanvragen waarin gesteld wordt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, dat uit de verklaringen van verzoeker over zijn profiel en zijn financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economische aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij bij een terugkeer een verhoogd risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, dat uit de verklaring van verzoeker over zijn profiel en zijn financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economische aard, heeft hij dus niet aangetoond specifiek geraakt te zijn door de omschreven omstandigheden omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Betrokkene verklaart dat hij in het verleden reeds problemen had gehad in zijn land van herkomst omwille van zijn kritische houding tegenover het regime onder Chavez. Dit element bracht betrokkene reeds aan bij zijn asielaanvraag en dit werd niet*

weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

In arrest nr. 233 075 van 25 februari 2020 overweegt de Raad: *"In de mate dat verzoeker zich baseert op de humanitaire crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijst naar het tekort aan levensmiddelen, drinkbaar water en medicijnen, stelt de Raad op basis van de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota's heeft gevoegd vast dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking."*

Met betrekking tot het gezondheidsstelsel in Venezuela overweegt arrest nr. 233 075 van 25 februari 2020: *"De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt."* Verzoeker maakt een schending van artikel 35 van het Handvest niet aannemelijk.

Verzoeker toont met zijn betoog, waarbij hij het gestelde in de aanvraag herhaalt, niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze stelt: *"Betrokkene verwijst naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven."*

Verzoeker stelt dat hij de aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen en de aanbevelingen van het Europees Parlement met betrekking tot de regularisatie van Venezolanen op hun grondgebied en artikel 35 van het Handvest, citeerde in de aanvraag. Hij betoogt dat de bestreden beslissing noch de richtlijnen van de UNHCR noch de aanbevelingen van het Europees Parlement citeert en dus geen antwoord biedt op het argument dat verzoeker ontwikkelde in zijn aanvraag.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de overige motieven van de eerste bestreden beslissing waar gesteld wordt dat hij niet aantoonde dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt en waar omtrent de algemene situatie in Venezuela en *"enkele algemene rapporten"* wordt gemotiveerd wat volgt: *"Hij ondersteunt deze verklaring door enkele algemene rapporten die de situatie met betrekking tot de humanitaire crisis, de gezondheidszorg en de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst beschrijven. Betrokkene blijft bij deze algemene verklaring. Hij past deze niet toe op zijn persoonlijke situatie. Hij legt geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet. De loutere vermelding dat de politieke, economische en humanitaire situatie in het land waarvan hij de nationaliteit draagt ernstig en zorgwekkend is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

Verzoeker betoogt dat hij in de eerste plaats verwees naar zijn legaal verblijf van meer dan drie jaar in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan en dat de bestreden beslissing hier aan voorbij gaat. Hij stelt dat *"verzoeker zich beroept op de andere proceduredocumenten die hij had om te stellen dat hij zolang op legale wijze op het Belgisch grondgebied verbleef."*

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker aanvoert dat zijn *“legaal verblijf van meer dan drie jaar”* in verband brengt met zijn *“succesvolle integratie”*. Hij verwijst hierbij naar zijn verblijf dat gedekt was door een aankomstverklaring en een bijlage 19ter. Hij stelt ook dat hij ruim drie jaar in het bezit was van een F-kaart.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze motiveert: *“Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in het bezit was van een aankomstverklaring en een F-kaart. Echter, betrokkene diende te weten dat zijn aankomstverklaring slechts een document is dat bewijst dat hij als burger van Venezuela 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in België mag verblijven. Deze periode liep van 21.11.2009 tot 20.02.2010. In de hoedanigheid van partner van een Belg werd betrokkene op 02.02.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter werd op 04.04.2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing genomen om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 10.04.2014. Het beroep dat betrokkene aantekende tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen op 20.11.2014. Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij in het bezit was van een bijlage 19ter, een attest van immatriculatie (AI) en een bijlage 35. Echter, betrokkene diende te weten dat de bijlage 19ter, het AI en de bijlage 35 geen verblijfstitels zijn maar enkel proceduredocumenten die bewijzen dat een, in casu, aanvraag voor een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg/asielaanvraag nog in behandeling is. Aangezien zijn verblijfsaanvragen van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging met een Belg respectievelijk zijn afgesloten op respectievelijk 26.07.2010, 07.07.2016 en op 30.08.2017 en zijn asielprocedure op 25.02.2020 werd afgesloten, kan hij dus geen aanspraak meer maken op een “wettelijk verblijf”. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene op 12.12.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis indiende. Deze aanvraag werd op 05.02.2015 onontvankelijk verklaard en aan betrokkene betekend op 09.02.2015.”*

Bovendien laat verzoeker volgend motief aangaande zijn integratie ongemoeid: *“De overige aangehaalde elementen (dat hij al elf jaar in België woont en volledig geïntegreerd is, dat hij het inburgeringsattest en het getuigschrift van maatschappelijke oriëntatie behaald heeft, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en het Nederlands zeer goed beheerst, dat hij zich heeft ingeschreven bij de VDAB en hij gewerkt heeft, dat hij gepassioneerd bezig is met fotografie, dat hij een sterk sociaal netwerk heeft uitgebouwd en diverse getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Waar verzoeker verwijst naar het ontbreken van een Belgische diplomatieke post in Venezuela en stelt dat indienen van de verblijfsaanvraag in Colombia een bijkomende moeilijkheid is omwille van het verkrijgen van een tijdelijk verblijf in een land waarvan hij de nationaliteit niet bezit en het heen en weer reizen tussen Colombia en Venezuela, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit element niet als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag 9bis heeft aangehaald waardoor het Bestuur er ook niet kon en moest over motiveren.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Voor zover het middel de Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, dient het middel verworpen te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC